

[A. C. Normann.]

andre menneskers køretøjer. Jeg har fået den opfattelse bestyret, at en vis selvrisiko vil give større ansvarlighed. Og da den højtærede justitsminister — der ikke på noget punkt er vejet tilbage for at tilvejebringe det bedst mulige grundlag for en bedømmelse af medlemmernes synspunkter — rettede forespørgsel til udvalget angående erstatning for motorkøretøjer, fremsatte udvalget et forslag til en selvriskoordination, samtidig med at det utvetydigt udtalte, at en sådan ordning ville have en vis præventiv virkning overfor ulykker. Men det kan ikke nytte, at vi siger, at vi vil af med ulykkerne, hvis vi ikke også vil tage de skridt, der kan bidrage dertil. Derfor har et mindretal bestående af de ærede medlemmer hr. Vagn Bro, hr. Holmberg, hr. Tholstrup samt det radikale venstres medlem af udvalget stillet et ændringsforslag til § 66, som jeg stærkt vil anbefale at stemme for. Vi har ikke fulgt erstatningsudvalgets forslag om en selvrisiko på 200 kr., fordi vi fandt, at det ramte for hårdt nedefter, men vi har foreslået en selvrisiko efter følgende skala: 300 kr. for tunge biler, 200 kr. for lette biler, 100 kr. for motorcykler og 50 kr. for knallerter. På et medlems foranledning understreger jeg, at der her selvfølgelig er tale om maksimumsbeløb, således at skader, der andrager mindre beløb, naturligvis medfører tilsvarende mindre effektiv selvrisiko. Det er klart, at der i forbindelse med en sådan ordning vil blive tale om en væsentlig nedsættelse af præmien til gavn for de trafikanter, der kører ansvarsbevidst og skadefrit.

Jeg vil dernæst gerne i korthed nævne baggrunden for enkelte ændringsforslag, der støttes af mit parti eller af flertallet i mit parti.

Ændringsforslag nr. 14 til § 16, som desuden de ærede medlemmer hr. Vagn Bro, hr. From, hr. Holmberg og hr. Tholstrup er medforslagsstillere til, udtrykker, at politiet kan lade en embedslæge foretage blodprøve, såfremt en læge, her især en sygehuslæge, nægter at foretage den. Vi har lagt vægt på, at prøven kan udtages af en anden end sygehuslægen i de specielle tilfælde, hvor en patient nægter at lade sig underkaste blodprøven — hvad ulykkelig meget, meget sjældent forekommer — fordi det af erfaring overlæger overfor os er blevet understreget,

at betydningen af patientens tillid til og tryghedsfølelse overfor den læge, der har ham til behandling, i mange sygdomstilfælde er aldeles afgørende for behandlingens gode resultat.

Skal sygehuslægen imod patientens protest, og mens denne eventuelt holdes fast af et par betjente, foretage blodprøven, vil en del patienter — selvom det måske ikke forekommer normale mennesker rimeligt — komme i en sådan psykisk tilstand, at de bagefter vil betragte lægen med fjendtlighed. Vi har som følge af dette lægelige synspunkt fundet det praktisk i disse tilfælde at pege på embedslægen til blodprøveudtagningen.

Ændringsforslag nr. 53 til § 53, stk. 2, er udtryk for, at det ærede medlem hr. Holmberg og jeg mener, at lyskurvenes signaler som hidtil skal være til større byrde for de kørende end for fodgængerne. Det kan for en overfladisk betragtning synes rimeligt at give fodgængerne pligt til altid at vente på grønt lys. Men der synes ikke her at have foreligget en mangel, der forårsager ulykker — hvorfor så gribe ind med flere reguleringer end nødvendigt? Hvis en gade er fuldstændig tom for færdsel, vil den ventende fodgænger næppe finde det rimeligt, at han ikke må gå frem. Det hænder jo daglig, når mange fodgængere lukkes ud i færdslen på een gang fra biografte, koncerter, stævner og møder, at de små sidegader, de skal passere, er helt fri for færdsel, men fortovene er overfyldt af fodgængere. Det vil desuden være mindst lige så let for politiet at konstatere en overtrædelse ifølge mindretallets forslag, hvori er anvendt den enkle klausul: „såfremt kørebanen er fri for kørende færdsel“, som ifølge flertallets på dette punkt langt mindre klare forslag. I alle de lande og byer, vi har fået oplysninger fra, herunder også byer som Paris og London — ja, vi har endog været så heldige at kunne få oplysninger fra Moskva — gælder da også en regel som den, mindretallet her foreslår.

Jeg kan ikke gå ind for den ændring i § 57, som ændringsforslag nr. 55 indeholder, og som går ud på, at militære poster og patruller fremtidig skal have lovfæstet adgang til at regulere færdslen. Hvis adgangen hertil udvides i praksis, vil det betyde irritation hos befolkningen, der er vant til ho-